

UIT DE SCHRIFT

Wijsheld begeeren.

En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt: en zij zal hem gegeven worden. (Jac. 1:5).

Indien iemand van u wijsheid ontbreekt — dat is zoo maar niet een onderstelling.

Alsof het ook wel mogelijk zou zijn, dat die u niet ontbrak.

Want dat komt niet voor. Dat is juist het kenmerkende van wijsheid. Kennis en wetenschap kunt ge bezitten, vaardigheid en handigheid kunt ge u eigen maken, maar wijsheid hebt ge nooit in reserve. Die moet ge altijd opnieuw weer ontvangen. Wijsheid is slechts daar, waar de voortdurende aanraking met het leven is. Waar liefde voor het leven is. Waar ge in de juiste houding tegenover het leven staat. Zoals een moeder, in de wijsheid harer liefde het rechte woord weet te vinden, en de rechte daad weet te doen, waardoor het leven van haar kind bestuurd wordt. De wijsheid wortelt in het hart en grijpt het hart aan.

En deze wijsheid moet altijd weer gezocht. De wijsheid moet telkens weer worden ontvangen. En de wijze verstaat dit, en erkent dit.

Geldt dit reeds van de natuurlijke wijsheid, zoo geldt dit in de hoogste mate van de wijsheid des geloofs.

Die wijsheid ontbrekt ons.

Ook als wij veel kennis hebben.

Zelfs al hebben wij veel kennis van de Schrift en van Gods waarheid.

Al weten we zoo goed de handgrepen van de practijk.

In dat alles is nog de wijsheid niet.

De wijsheid moet ons gegeven worden.

Telkens weer, en ieder oogenblik.

En we zijn een gevaar voor het leven, voor het waarachtige leven der genade, als wij dat niet verstaan.

Dan staan onze handen verkeerd.

En dan richten we groote schade aan.

Dat moeten we verstaan in ons persoonlijk en huiselijk leven.

En niet minder in ons publieke leven als geloovigen.

Verstaan we dat niet — zoo staan we straks verlegen.

Dan dragen we met al onze kennis en ervaring geen vrucht voor het koninkrijk Gods.

En dan staan we persoonlijk en kerkelijk en in de Christelijke actie in het teeken der machteloosheid.

...

Om wijsheid moet worden gebeden.

Want de vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid.

De wijsheid bloeit op uit het gericht-zijn onzer zielen op den Heere onzen God.

Uit die spanning des geloofs, waardoor wij den Heere verwachten.

Waardoor wij in aanbidding Hem erkennen als de fontein aller wijsheid.

Waardoor wij belijden: Niemand is wijs, dan Eén, namelijk God.

Hij, die het leven gemaakt heeft, Hij kent het leven.

Hij weet wat voor de bewaring en verzorging van het leven noodig is.

Hij heeft het doel gesteld, waarheen het leven zich moet richten.

Hij beschikt over de middelen, en Hij opent de wegen, waardoor het leven het van Hem gestelde doel bereikt.

En Hij, die de wijsheid heeft, Hij geeft ook wijsheid.

Hij geeft echt.

Geven is een kunst.

Een kunst, die wij zoo slecht verstaan.

In ons geven is altijd zooveel terughouden.

Wij geven onder allerlei reserve.

God geeft echt.

Hij geeft eenvoudig-weg.

Hij geeft zonder terughouden.

Hij geeft mildelijk.

En verwijt niet.

Hij geeft in Jezus Christus zoo mild, zoo overvloedig.

Hij geeft eenvoudig-weg aan degenen, die eenvoudig-weg vragen.

Het is Zijn welbehagen den kinderkens te openbaren, wat den in zichzelf wijzen en verstandigen verborgen is.

Dan doet Hij ons den weg zien.

Dan doet Hij ons het karakter onderscheiden der beproevingen, die ons overkomen.

Hij ontdekt ons den vijand van het leven.

En dan geeft Hij ons het woord der wijsheid te spreken.

Telkens weer in de woeling van dit leven.

Steeds opnieuw in de worsteling der geesten.

En dan strijden we niet als in de lucht staande. Maar dan dienen we het leven.

Dan brengt ons woord de zielen der kinderen Gods in beweging.

Omdat wij het dan niet doen.

Maar omdat God het doet.

Omdat Hij geeft. Altijd, als wij het van Hem begeeren in geloof.

En dan dragen we het teeken der onoverwinnelijkheid.

...

Ge ziet toch wel het teeken van onze machteloosheid?

Persoonlijk en ook in onze openbaring als kerk van Christus.

Redeneer dat niet weg.

Maar verteer ook uw krachten niet in hopeloos klagen.

Indien u wijsheid ontbreekt, begeer ze van God, en zij zal u gegeven worden.

Hier is de weg ter ontkoming: mijne oogen zijn geduriglijk op den Heere, want Hij zal mijne voeten uit het net uitvoeren.

A.

D. S.

KERKELIJK LEVEN

De synode.

Over de synode van Arnhem loopen de meeningen niet heel sterk uiteen. Onder „perschouw“ kunnen onze lezers in de eerstvolgende weken een en ander vinden uit verschillende „bladen“ en „boden“.

Groote eenstemmigheid heerscht er over het feit, dat op deze synode de voorzichtigheid in den regel de leidster was.

Toch brachtze ons o.m. de beslissing, die voeren zal tot de uitbreiding van een bundel „Eenige gezangen“. Dit is op zichzelf een beslissing, die o.i. van niet geringe betekenis moet worden geacht.

Van nog veel meer importantie is evenwel de eerste stap die gezet werd op den weg naar een „internationale synode“.

En daarmede bleef de vergadering onzer kerken in een bepaalde lijn. Want op deze synode heerschte er op sommige punten wel groote eensgezindheid. En het komt nu voor, dat daarop wel wat te weinig de nadruk werd gelegd.

Immers inzake de Zending werden er zeer gewichtige besluiten genomen.

De verstrooiden in het Rijnland, in België, in Frankrijk en in geheel Indië zijn op onze synode niet vergeten.

De correspondentie met de buitenlandsche kerken had zeer sterk de aandacht.

Mocht dan al omtrent de zaken de organisatie der kerk betreffende geen eenheid zijn — ten opzichte van de zaken betreffende de expansie der kerk heerschte groote eenstemmigheid.

We zouden wel wenschen, dat dit feit in onzen tijd van internationale bewegingen de volle aandacht had.

De Synode van Arnhem was wel degelijk een synode van 1930, dat wil zeggen, een synode van haar tijd; die ook het teeken des tijds verstond, althans in zoverre ze zich manifesteerde in een sterke neiging naar het buiten de landsgrenzen treden van wat ladelijk is georganiseerd.

Lieve dat door hetgeen een negatief karakter aan deze synode zou toekennen, zouden we deze synode willen typeren voor hetgeen ze positief tot stand bracht.

We denken haar dan liefst de synode van den arbeid naar buiten.

J. W.

De præs.

De præs der synode heeft allerwege een zeer gunstige pers.

„De Heraut“ oordeelde terecht, dat „de warme lof bij afscheid den voorzitter, Ds Schouten, toebracht“. „ten volle verdiend“ was. En „hij heeft zich ten volle berekend getoond voor zijn moeilijke taak“, zeggen wij met „de Heraut“.

We lazen eenmaal de opmerking, dat het gebeurd was, dat hij een rapporteur terugzond, vóór nog de vergadering had gesproken, of ook zelfs maar iemand uit de vergadering het woord had gevoerd.

Inderdaad is dat eenmaal een rapporteur overkomen.

Maar ozes inziens volkomen terecht.

Een præs heeft in ieder geval te zorgen, dat alleen ter tafel komt, datgene wat formeel ter tafel kon komen.

Indien iets gebracht wordt, dat formeel er niet zijn mag, heeft hij onmiddellijk te spreken, vóór nog de beraadslagingen zijn geopend.

En dat evel deed zich voor, toen de bewuste rapporteur ladelijk door den voorzitter op de vingers werd getikt.

Zoo eerdt geval dan juist den voorzitter.

Hij was er onmiddellijk „bij“ als er iets informeel ging gebeuren.

We kunnen dus zeker de stelling handhaven, dat Ds Schouten een uitnemend voorzitter der synode is geweest.

J. W.

Demonstratie.

Wij hebben eenige weken geleden in ons land enorme demonstraties gehad.

De A. V. R. O. hield in Den Haag een betooging zooals het volk waarschijnlijk nog nooit had beleefd.

Vlak daarop volgden te Amsterdam en te Rotterdam „protest-meetings“ tegen de z.g. „vlootwet“, die weder de tienduizenden op de been brachten.

Zooewel het principe der liberalistische neutraliteit als dat van het roode anti-militarisme vermochten onder ons volk een groote beweging te wekken.

In ons „Calvinistisch Nederland“ werd het bebogen van die groepen een werkelijk slagen. En nu wij?

Wij hebben eerlang ook onze „demonstratie“. Neen, we gaan niet de straat op, met wapperende vanden en eischende transparanten, maar toch willen we demonstreeren — dat is openbaar maken — wat er leeft in ons hart.

De socialistischen riepen, — en tienduizenden kwamen.

De gereformeerde belijders worden geroepen —; zullen ze komen naar de groote demonstratie op 20, 21 en 22 October?

De eenige Calvinistische Universiteit in ons land viert haar gouden jubileum. Onze God zal worden gedankt, in het openbaar worden gedankt voor Zijn gunst over ons.

En Calvinistisch Nederland demonstreert zijn liefde voor de Calvinistische beginselen. Wilt ge mede demonstreeren?

Op den rooden Zondag vergat men de kleine verschillen, die er zeker in het roode kamp zijn. Men vergat ze voor vleeschelijk enthousiasme.

Zullen wij, gereformeerde Nederlanders, door allerlei redeneeringen en door — in vergelijking met het heilige dat ons samenbindt, onnoozele — bijzaken ons laten weerhouden om mee te doen aan de demonstratie vóór het heilig beginsel onzer kerken?

Neen — zeker niet.

We willen op 20 October aan de wereld laten zien, dat wij er ook nog zijn.

En al het dan heel druk is in Amsterdam, en de man aan de straat vraagt: „Wat is dat, die drukte?“ dan zal hij ten antwoord krijgen: „er zijn nog Calvinisten in Nederland“.

J. W.

LITERATUUR EN KUNST

Het eerste Christelijk Jeugdjaarboek.

Onder de boeken, die in den laatsten tijd bij den uit

J. H. Kok te Kampen verschenen, is er één

men bij den eersten indruk misschien

als „een enbeente“ zou kunnen beschouwen:

et „eerste christelijke jeugdjaarboek“.

Temidden de theologische, philosophische en

ethisch-so werken, waaraan het gedegen fonds

Kok zoo eenigszins doet immers een jeugdjaarboek

md aan. We zijn gewoond, dat de

heer Kok pakenkasten van studeerenden

rijkt en h voor volwassenen aan de markt

brengt, ma uitgever van jeugdlektuur — een

enkel boek gelaten — kennen we hem niet

En daarom et verwondering wekken, hem zoo

ineens met est specifieke jeugd-uitgave te zien

verschijnen.

Intusschen meer men zich bezint op wat

het jeugdjaarboek is, zal die verwondering spoedig

wijken, want da gaat men begrijpen, dat de heer

Kok met dit boek niet als uitgever van jeugd-

lectuur aan de markt komt, maar als christelijk

uitgever, dat „de zee“ allereerst en allermest

was, volk onder de zelfs, het flourigheis het geheer zijn voorge vooropste mogelijk zicht een- Want het van jonge van grupp tuur-teeke met de schoolme vaderen, uithuidig

De mo in dat ka der mod Alphensc moedighe de groote meer in dieping persoonli met zijn huis en

Maar brengt n nende m ook inst over ra van allen nes. En van de n ons jong stelling, men nee toestel, in een stoffen, tuigtechn in dat c heel zijn leeren, en vreu openges. een zoo

Het m siasme alles wa terdaad

Naast onzent eenige „Het M pold te brengen

Haan t uitvindi is er m

Over boeken dragen handige vorm e vaak z zwempa wedstri rig; de lectuur geheim cics n deze b begrijp naar d zichzel Een je gelijk lezen

Met het je eigenli van K uitgav besche

Het van j van d beston Voor vallen te ble bestaa lik a allere moges lijke tevec boek. leemb boek noodi één, een - En

HET BOEK VAN DE WEEK

Een proefneming in oprechtheid.

Het is bij het gros der Engelsche en Amerikaansche schrijvers de gewoonte geworden om met diepe minachting te spreken over de onoprechtheid, het Pharizeïsme van den tijd van Koningin Victoria. En Duitsche, Fransche en Nederlandsche penvoerders volgen het voorbeeld, door de Engelschen zelf gegeven, in dit besmeuren van een der belangrijkste perioden in het leven der Angel-Saksers, hun letterkundig leven ook.

Wel komt er hier en daar — heel schaarsch toch — een enkele nog altijd min of meer aarzende stem zich verheffen tegen het hooghartige, geringschattende glimlachje waarmee schrijvers wier onsterfelijkheid nog wel zeer problematisch is, pygmaën in de literatuur meest, zelfs de reuzen onder de Victorianen plegen te behandelen, maar van een kontering kan zeer zeker nog niet gesproken worden. Men vindt over het geheel genomen zichzelf nog altijd geweldig oprecht, en de tijdgenooten van Koningin Victoria onzegbare hypocrieten.

Wat is daar nu van aan?

Ongetwijfeld was er in Victoria's tijd vooral in het leven der hogere kringen, met name die van het hof, veel wat de Engelschen met de kernachtige kwalificatie „rotten“ plegen aan te duiden. De ergste dingen, overspel inclusief, werden dikwijls getoeludeerd, als het uiterlijke decorum maar bewaard bleef. En daarbij maakte dan een zeker godsdienstig vernis, dat ook over zulk leven bleef gestreken, het innerlijke bederf des te weerszinwekkender.

Het publieke leven droeg nog een Christelijk stempel; de vormen van den godsdienst werden door nog schier alle klassen der maatschappij in acht genomen; men sprak van het Christelijke Engeland. Maar daar was veel doode vorm bij, en Darwin's evolutie-theorieën, welke bevestigd werden door Huxley en waarop Herbert Spencer zijn wijsgeerig systeem bouwde, hadden daardoor gemakkelijker spel in de omzetting der geesten, dan men anders had mogen verwachten.

Was de godsdienst van Engeland alléén doode vorm en huichelarij geweest, zooals de modernen het zoo graag voorstellen, dan zou men echter een nog veel snellere ineenstorting er van hebben gezien onder de mokerslagen der evolutionisten, wier ideeën door de werken van groote romanschrijvers als George Eliot en Samuel Butler ingedruppeld werden in of met ontstellende scherpte opgedrongen aan den ontwikkelden lezer.

Maar er was gelukkig nog veel oprechte godsdienstzin in breede lagen van het Engelsche volk en ook bij de denkers en dichters komt het wel tot veel twijfel, die door Tennyson zelfs verheerlijkt wordt, wanneer hij zingt:

There is more faith in honest doubt,
Believe me, than in half the creeds,

en wel gaat er bij het botsen van „wetenschap“ en geloof een golf van zwaarmoedigheid over de intellectuele wereld van Engeland, maar zoo gauw gewonnen geeft ook deze zich toch niet, en Browning's Christelijk optimisme verheft zich er boven in krachtigen, klaren jubel.

Maar helaas, de houding van de kerk zelf was aarzelend, ze trachtte om haar invloed op de zielen te behouden de principieele kloof tusschen de evolutie-theorieën en het Christendom te overbruggen door aan de nieuwe ideeën allerlei concessies te doen, die onbestaanbaar waren met een bijbelsch Christendom, het eenige dat ten slotte, omdat het is gegrond op de Rots der Eeuwen, den aanstormenden geestelijken vijand kon weerstaan. Vooral de jongeren verloren langzamerhand hun vertrouwen in een kerk, die de haar toevertrouwde grondwaarheden slechts van halver harte verdedigde, — ik spreek hier uiteraard niet over wat, principieel gezien, bijkomstige dingen zijn en waarover de evolutie-theorie ons in een nieuwe richting kan doen denken, als het ons maar niet afvoert van Gods Woord, dat ten slotte in laatste instantie voor het Christelijk denken beslissend is.

„Oprechtheid“ werd de leus van het geslacht der twintigste eeuw. Wie kent de groote woorden niet, ook hier vernomen? „Zichzelf zijn“, „zich uitleven“, dat werd het ideaal, dat men zich stelde, nog voordat de groote oorlog de jeugd aan een proef onderwierp, die haar geestelijk geheel onderstoven moest werpen, omdat zij reeds losgemaakt was van den eenigen vasten grondslag: den redelijken godsdienst, in eenvoud en oprechtheid aanvaard.

Ibsen, William James, Bergson en Freud oefenden hun invloed uit, en het was vooral de laatste, die het streven naar de z.g. „oprechtheid“ bevorderde. „Oprechtheid“ dan speciaal in het sexueele. Daar vloeiden dan ook vele moderne romans van over, tot walgens toe.

Thans komt de Amerikaansche auteur John Erskine met een merkwaardig, ik had haast gezegd

schijning van „Hou Zee“ een heel artikel in deze rubriek meen te mogen wijden. Dit eerste christelijke jeugdjaarboek is een uitgave, waarvoor we bijzonder dankbaar moeten zijn, en den heer Kok komt de eer toe, dat hij begrepen heeft, dat hier een taak lag voor den christelijken uitgever, die geen uitstel lijden kon. We moesten een christelijk jeugdjaarboek hebben en hij heeft het ons verschaft. En wel verre dus van te meenen, dat dit boek in zijn fonds misplaatst is, moeten we erkennen, dat het in zijn specifiek christelijke boekerkijk volkomen ad rem is.

...

En nu het boek zelf.

Door twee in onzen kring bekende auteurs, P. J. Risseeuw en Q. A. de Ridder geredigeerd, is het een heel goede proeve van het soort geworden, een positief-christelijk jeugdjaarboek, goed uit het oogpunt van jeugdlectuur en goed als christelijke jeugdlectuur. Er is afwisseling, er is ook spanning en enthousiasme, maar bovenal, er is gezond en binnen het bereik der jonge lezers liggend christelijk belijden en beleven in de verhalen, die hier zijn samengebracht. Die verhalen alle, al is het slechts met een kort woord, hier aan te duiden, ligt buiten het bestek van dit artikel. Slechts zij vermeld, dat bekende christelijke jeugdschrijvers als W. G. van der Hulst, G. Ingwersen, J. Lens, Q. A. de Ridder, P. J. Risseeuw, N. W. van Diemen, de Jel en A. Wapenaar bijdragen hebben geleverd, dat er een pakkend Indisch verhaal in voorkomt van Ds D. K. Wielenga, een aardige historische schets van G. K. de Wilde, het verhaal van een zwemwedstrijd, door M. van Kempen (dat in zijn oriëntatie naar het christelijk beginsel sterker had kunnen zijn) en een vertellende beschrijving van dieren en plantenleven in de duinen, door G. P. Klijn. Ook zijn de bijdragen van „leerzamen aard“, die in het jeugdjaarboek thuis hooren, niet vergeten: J. Claus leverde een geïllustreerd artikel over aviatiek en A. H. Koppiet zette uiteen „wat onze handen kunnen maken“. Illustraties werden geleverd door Pol Dom, Tjeerd Bottema en B. S. Claus en een kleurige hand, met den tekenenden titel „Hou Zee“, werd om het geheel geslagen.

En zoo hebben we ons eerste christelijk jeugdjaarboek.

En begin, en dus nog in het stadium der ontwikkeling en voor verbetering vatbaar. Met name kan naar uitbreiding worden gestreefd van die stof, die de belangstelling voor het jeugdjaarboek van langeren duur doet zijn dan de, meestal korte, periode van het eerste lezen. De interesse der jeugd is vluchtig en daartegen moet zekere weerstand ingeschakeld worden. Het is een van de goede dingen van het moderne jeugdboek, dat het de lezers wat te doen geeft en telkens weer in handen genomen wordt, omdat een raadsel, een puzzle, een knutsel-voorbeeld nog niet zijn afgedaan. Verhalen alleen verzekeren het jeugdboek geen blijvende plaats in de belangstelling der jongeren; het zijn er maar weinigen, die een eens gelezen verhaal nog eens en nog eens overlezen. Wanneer er niet een aanleiding is om het boek telkens weer uit de kast te halen, zullen de meesten er niet toe komen om een verhaal nog eens weer te beginnen, wat wel het geval kan zijn, als ze, bij het openslaan van het boek, om er een niet opgeloste puzzle of een schema-teekening in te zoeken, titel of illustratie van de vertelling, die ze geboid heeft, terugzien. Aan dit niet te onderschatten inhoudselement, kan een tweede jaarboek — dat, blijkens het „eerste“ in den bijtitel immers volgen zal — meer aandacht schenken. Algemeene illustratie, die dus niet behoort bij een bepaald verhaal, vertelling-in-teekening, puzzles, raadsels e.d. zijn daartoe noodig. Wat kan b.v. het christelijk jeugdjaarboek een instructieve vriend in onze gezinnen worden, als het Bijbelsche raadsels opgeeft, in teekeningen en woordfragmenten, in den geest van het aardige boekje, dat al jaren geleden bestond. En wat is er — mits met verstand gedaan! — niet een partij te trekken van de puzzle-woede, die onze kinderen heeft bevangen. Met de toevoeging van zulke inhoudbestanddeelen zal ongetwijfeld het jeugdboek langer in de handen der jonge lezers blijven en daardoor wordt de kracht, die van de lectuur-gedeelten kan uitgaan, vermeerderd.

Ik maak deze opmerkingen, omdat ze liggen in de lijn van dit artikel en ze de overweging van redactie en uitgever verdienen. Ze betreffen niet de hoofdzaak. Die is en moet blijven het echte christelijke verhaal. Want, zal het Christelijk jeugdjaarboek werkelijk christelijk zijn, dan ligt daarin het zwaartepunt; wat ik wil toegevoegd zien, is nuttige en leerzame ontspanning, zeker, maar vooral toch ook middel om het verhalende langer onder de aandacht te doen blijven, doordat het boek langer de belangstelling houdt. En wat dan die hoofdzaak betreft kunnen we, met wat ons in deze eerste proeve geboden wordt, tevreden zijn.

In deze verhalen is het eerste jeugdjaarboek christelijk en daar zijn we redactie en uitgever dankbaar voor. Wie daarom voor zijn kinderen een goed boek ten geschenke zoekt, kiese dit jeugdjaarboek. Het zal een welkom cadeau wezen.

C. T.

was, volkomen afgelegd. Het verlangt een plaats onder de boeken in de etalage der boekwinkels, ja zelfs, het trekt door zijn gootje en zijn jolige fleurigheid in 't bijzonder de aandacht. En ook heeft het geheel verloren dat vaderlijk-moraliserende van zijn voorgelicht, dat nut en deugd en vlijt altijd vooropstelde en „aangename uitspanning“ slechts mogelijk achtte, als die stond onder het zedig opzicht eener nooit uit de plooi komende braafheid. Want het durft met kennelijk plezier te vertellen van jongensstreken, het zet schallend een liedje in van grappig alloor, het komt andragen met karikatuur-teekeningen en geestige prenten — het is jong met de jeugd. En in plaats van een gepruikte schoolmeester of een strenge suppoost als zijn voorvaderen, is het een jolige, gezellige, soms zelfs uitbundige kameraad van de jeugd.

De moderne vriend van het moderne kind! Want in dat karakter sluit het precies aan bij het karakter der moderne jeugd, die immers ook al de Van Alphenische effecten heeft afgeschud en met vrijmoedigheid een eigen plaats inneemt temidden van de groote menschen. Het moderne kind leeft niet meer in de kinderkamer, ergens op een bovenverdieping van het groote-menschen bedrijf, zonder persoonlijkheid en zonder oordeel, maar het vult met zijn luidruchtige tegenwoordigheid heel het huis en heeft in sport en spel een eigen wereld.

Maar er is nog iets. Het moderne jeugdboek brengt niet alleen dol-avontuurlijke vertelsels, spannende match-verhalen en grappige platen, het bevat ook instructieve bijdragen: over fotografie-kunst, over radio-toestellen, over hand- en knutselwerk van allerlei slag, over automobielen en vliegmachines. En daarom is het wéér de moderne vriend van de moderne jeugd. Want te liefhebberijen van ons jonger geslacht richten zich, met hun belangstelling, op de dingen van het moderne leven: men neemt zijn eigen foto's, bouwt zelf 'n radio-toestel, knutselt in een imitatielaboratorium ergens in een zolderboek met elektriciteit en chemische stoffen, interesseert zich voor de auto- en vliegtuigtechniek. De jongere van lezen tijd heeft ook in dat opzicht zijn eigen wereld, die vaak zoozeer heel zijn denken en doen in beslag neemt, dat het leeren, voor het Van-Alphenische kind een deugd en vreugd, doodeenvoudig vergeten wordt. Over het opengeslagen schoolboek heen ligt het schema van een zooveel-lamps radiotoestel!

Het moderne jeugdboek, dat een zelfde enthousiasme aan den dag legt als de jonge lezer voor alles wat het jonge leven interesseert, is dus met terdaad de moderne vriend van de moderne jeugd.

Naaat uitgebreide buitenlandse bestaan er te onzen ook enkele origineele jeugdjaarboeken. Sinds eenige jaren kennen we „Het Jongensjaarboek“ en „Het Meisjesjaarboek“, van de Uitgeversmij Leopold te Den Haag, Van Goor en zonen te Den Haag brengen een „Winterboek voor de Jeugd“, W. de Haan te Utrecht geeft „Stavast“, „Het boek der uitvindingen“, „Het boek der ontdekkingen“, en zoo is er meer.

Over 't algemeen kunnen we van deze jeugdboeken niets dan goeds zeggen. De leerzame bijdragen zijn werkelijk instructief en helpen, door handige teekeningen en schema's, door makkelijken vorm en vakkundige verzorging, de jonge zoekers vaak zeer verdienstelijk; de verhalen van roei- en zwempartijtjes, van fiets- en kampeertochten, van wedstrijden en sportprestaties, zijn gezellig en fleurig; de detective-geschiedenissen, ook altijd begeerde lectuur, naar den eisch van het soort spannend en geheimzinnig; de platen, foto's, reproducties precies naar den smaak der jongeren — er is veel in deze boeken, dat te waardeeren valt. En volkomen begrijpelijk is het, dat de jongeren van dezen tijd naar die jeugdjaarboeken grijpen, dat het soort op zichzelf de populaire vorm is van jeugdlectuur. Een jeugdjaarboek is een bezit, dat niet dadelijk, gelijk dikwijls het verhalende boek, als het gelezen is de belangstelling heeft verloren.

...

Met deze analyse van inhoud en beteekenis van het jeugdjaarboek ben ik een stap dichterbij het eigenlijke onderwerp van dit artikel, de bespreking van Koks jeugdjaarboek. De verschijning van deze uitgave wordt eerst in het licht van deze algemeene beschouwing in haar wezenlijke waardij gezien.

Het jeugdjaarboek is, gelijk ik zei, de vorm van jeugdlectuur, het boek, waarop de jongeren van dezen tijd in het bijzonder gebrand zijn. En nu bestond het tot nu toe alleen als „neutraal“ boek. Voor een van de meest in den smaak der jeugd vallende vormen van lectuur hadden we niet anders te bieden, dan neutrale boeken. En al is er nu in de bestaande jeugd-magazines veel, dat we verdienstelijk achten, we verlangen voor onze jeugd toch allereerst christelijke lectuur. Zooveel in ons vermogen is, moeten we onzen kinderen het christelijke boek in handen geven en we kunnen niet tevreden zijn met een, overigens goed, neutraal boek. Hier was dus een leemte, zelfs een groote leemte, gezien de plaats, die het moderne jeugdboek inneemt in het moderne leven. We hadden noodig een christelijk jeugdboek, en dan zoo één, dat wat betreft de qualiteit als jeugdboek, een vergelijking met de andere kon doorstaan.

En ziehier nu de reden, waarom ik aan de ver-

er iets infor-

g handhaven, ritter der sy-

J. W.

in ons land

ag een betoo- nog nooit had

n en te Rot- z.g. „vloot- op de been

fische neutra- itairisme ver- beweging te

werd het be- lijk slagen.

emonstratie“. met wappe- cranten, maar t is openbaar

izenden kwa-

geroepen —; nonstratie op

it in ons land Sod zal wor- gedankt voor

onstroert zijn elen. Wilt ge

en de kleine le kamp zijn. thousiasme. landers, door n vergelijking onnoozele — mee te doen eilig beginsel

wereld laten

msterdam, en t is dat, die krijgen: „er

J. W.

UNST

urboek.

dsten tijd bij i verschenen, ruk misschien beschouwen: ugdjaarboek“. isophische en gedegen fonds jeugdjaarboek woon, dat de eerenden ver- aan de markt actuur — een we hem niet- ken, hem zoo uitgave te zien

ezint op wat lering spoedig t, dat de heer r van jeugd- christelijk en allermee- stelijk stempel meening van en bespreking e waard acht.

e vriend van het oude ge- agelingen voor te uitspanning i honderd jaar odel van het n, de typische at wils“. Met r gemeen dan noch van het er iets over. h en afwisse- an bescheiden- ijn grootvader